

Різдвяний подарунок

Автор: Laura Yakulka

Авторське право 2024 Laura Yakulka

До полудня в тій особливій горбистій лісовій місцевості вітер став ураганим. Дув настільки сильно, що Емілю довелося притримувати правою рукавицею своє блискуче відро, що відливає сріблом, поставлене на круглу білу голову.

Хоча без цього можна було обійтися, він і сам був надійно захищений. Адже поруч росли дві великі, але все ще молоді ялини, і один високий кущ, хоч і без жодного листочка, але з великою кількістю гілок.

Еміль зітхнув, у той момент йому справді було сумно. І це при тому, що його оточувала улюблена картинка - снігові кучугури, гілки, що прогнулися під снігом, і небо, повне сніжинок.

Річ у тім, що навіть найулюбленіше, якщо його занадто багато, може набриднути. Уже три дні в лісі без перерви падав сніг. Сьогодні він не тільки сипав, а ще й жваво метушився туди й назад. Вітер носив ті сніжинки, що лягли раніше, а також підхоплював ті, що летіли, не даючи їм приземлитися.

- Упіймав тебе, великий і маленький! - пролунало звідкись, можна сказати здалека.

Так почулося Емілю, але Соль стояв зовсім поруч. Ось тільки вітер ніс сказане ним в інший бік, уздовж маленьких ялинок і великого гіллястого дуба, і ще далі в найтемнішу глибину лісу.

- Ти де?!!! - кричав Еміль.

На такі великі зусилля голосу ніхто нічого не відповів. Але при цьому Еміль мало не втратив своє відерце від отриманого неакуратного удару в спину.

"Ой!". "Що, ой! Не бачиш мене дурний!?". "Сіль!?". "Еміль!". Так вони вдвох і поговорили.

Трохи згодом, коли вони обидва спустилися до лісового узлісся, де стояв їхній будинок, Еміль наважився поскаржитися на нудьгу, але на це знову отримав сильний поштовх. Соля зліпили дуже нетерплячим, до того ж із трьох великих куль снігу, тобто досить сильним.

Зайшовши до хати, де крім вітру й дерев усе було в принципі так само, як на вулиці, Емілю знову захотілося зітхнути, але він стримався. Це було розумно, тоді Соль не стане його штовхати, і він точно не розвалиться і не покотиться, чого він трохи боявся.

У будинку все було зі снігу, якби в його мешканців не було особливого зору, не знайти б їм ліжка, та й поїсти було б складно. Біля входу стояв великий стіл зі снігу, дуже довгий на всю кімнату. З боків столу, на невеликій відстані одне від одного стояли шість снігових ліжок, по три з кожного боку. П'ять із шести ліжок були застелені й укриті покривалами зі снігу з візерунком зі сріблястих сніжинок, і тільки одне пустувало.

У тому будинку навіть картина на стіні висіла, із зображенням засніженої гори, якою гаяється справжня хуртовина, у рамці зі снігу на стіні з того ж матеріалу.

Зараз був час обіду, у будинку зібралися п'ятеро його мешканців, таких самих білих, як усе тут. Але було те, що відрізняло їх від інтер'єру та одне від одного. Яскраво виділялися на білому тлі помаранчеві носи-морквини, очі вуглики та сріблясті головні убори. Були в них й інші особливі деталі, причому в кожного свої. Наприклад, у Еміля це були білі в'язані рукавички з вишитою червоною сніжинкою і сірі калоші-ноги.

- Ти що не голодний, великий і маленький? - запитав Еміля двох кульовий Топі. Його вирізняв з-поміж усіх інших одяг із гудзиками, хоча видно було тільки ці три жовті кругляшки на грудях.

- Зараз я його посаджу! - вигукнув Соль.

Після такої погрози Емілю повторювати не потрібно було, він одразу ж поспішив сісти за стіл. Там на нього та інших таких самих чекала порція хрустких крижинок, посипаних промерзлим інеем на тарілках з осколка льоду.

З ним поруч сиділи такі ж, як він, снігові кругляші і голосно їли свій гострокутний покладений обід, благо широкі роти з цим легко справлялися.

- Чому ми такі різні? - було виголошено тут же, сумним голосом.

Запитання Еміля почув тільки той, до кого він звертався. Маленький двох кульовий Вів'єн притиснув рукавичку до рота і прошипів - "Тихо!"

- Соль нас ображає через те, що ми менші за нього, - продовжив Еміль.

Цього разу його почув Соль, саме він ударив своєю великою зеленою рукавичкою без візерунка по столу, щойно почув своє ім'я. Він був розсерджений, адже йому могли зіпсувати апетит, але все ж таки був той, кого і він був готовий послухати.

- Спокійно, Соль. Він має рацію. Мені слід пояснити йому, адже я тут з'явився найпершим, - вимовив трикульовий, але маленький Дені.

Ті з них, хто залишалися голодними, все одно були змушені припинити хрускіт. Адже Дені був найповажнішим із них усіх, до того ж єдиний володар не відра, а справжньої шапочки на найвищій кулі.

- Еміль, ти, між іншим, третій із нас за розміром. Тобі нема на що ображатися. Те, що в Соля більше куль робить його вищим, але ти його сильніший, твої руки довші й ноги стійкіші. Якщо хочеш можеш дати здачі. Повір мені, він буде переможений.

На це Емілю нічого було відповісти, він не хотів застосовувати силу. Запитання ставити далі теж не мало сенсу, на найважливіше - хто їх зліпив і для чого ніхто жодного разу йому так і не відповів.

Після обіду до Еміля підійшов Бастіан, найстрашніший і найстрашніший із них усіх, трьох кульовий і великий. До того ж у Бастіана над очима вуглинками нависали чорні брови-віточки, через що, незалежно від настрою, вигляд у нього завжди був суворий і загрозливий.

Еміль! Послухай... - почав було Бастіан.

- А?! - відповів той, занадто голосно через несподіванку.

- Мені тут доручення дали. Сходити на Крижану гору. Ти ж не проти зробити це замість мене... Там треба підняти ялину, що впала. Або що там трапилося, не пам'ятаю... - Бастіан замовкав не від того, що йому незручно, просто в нього була така манера мови.

Еміль був не проти посприяти, от тільки те місце було дуже непривітне. Крижана гора не настільки була горою, щоб на неї підійматися, більше схожа на схил, але ось що за тим схилом ніхто не знав.

Говорили, що нижче гори є ущелина, а ще розказували, що саме в тому місці пропав Тобі, трикулевий з довгими руками гілками. На пошуки його тоді ходили Соль і Дені, але чи то не дійшли до місця, чи то його справді там не було, повернулися в тому ж складі, як і йшли, а більше не шукали.

Погода до вечора погіршилася, хоча здавалося це неможливо, але сьогодні сніговикам належало побачити те, чого вони ніколи не бачили. Після рясного снігопаду сніжинки стали падати крижинками. Можливо тому, Еміль, щойно вийшов, послизнувся на верхній кулі снігу і проїхавши між дерев ліщини, одразу ж спустився на широку рівнину. Він і сам не помітив, як там опинився, але особливо не зрадів, бо пересуватися так було дуже небезпечно, можна ж і на стовбур дерева наскочити.

Перепочивши, Еміль вирішив продовжити шлях, якщо затримаються, до Крижаної гори можна підійти в темряві, а це не дуже добре, виходячи з того, що про це місце розповідали.

Зробивши зусилля, Еміль зміг зануритися глибше в сніг правою голошею, і ще однією трохи далі, щоб так продовжити шлях. Все виходило, от тільки несподівано біля нього пролетіла ворона, як би йому тепер не залишитися без відра.

- Кар! Що робиш?! Кар! - вигукнула перната, звертаючись до Еміля. Вона сіла зовсім поруч на широку гілку великого горіха, ризикуючи, що її здує. Той стовбур був надто гладким, там нема за що було вхопитися кігтями.

Еміль для початку обхопив руками своє відро, утримуючи його, але, коли зрозумів, що від нього чекають відповіді, прямо звернувся до ворони з проханням не красти його.

- Ха! Ще чого! Кар! Дурень! Навіщо мені твій залізний капелюх?! - обурювалася ворона. Хоча треба визнати, що саме відро привернуло її увагу і змусило припинити політ, навіть заговорити з Емілем вона зважилася через його особливий блиск.

- Мені так сказали...

Тільки-но заїкнувся Еміль, його тут же грубо перервали:

- Хто?! Потрібні мені ваші бляшанки!

З важливим виглядом ворона пройшлася далі по гілці. Але, коли її все ж таки здуло, поспішно замахала крилами і зникла між великими засніженими деревами.

Еміль тепер міг видихнути. Хто знає, як це жити без верхнього захисту? Усе ж краще залишатися цілим і в повному комплекті.

Просуваючись далі, Еміль обмірковував, як йому підібратися до гори, щоб не підійматися, адже там є небезпека зісковзнути і впасти в незвідане і темне місце. Йому не хотілося залишитися в лісі назавжди, навіть якщо в їхньому домі надто нудно, він хоча б знав, як це і загалом був до цього готовим.

Необережно оступившись, Еміль упав набік і покотився, його округла фігура цьому сприяла. Він летів стрімголов, поки його не підкинуло і не скинуло прямо в замет, тільки калоші назовні стирчати і залишилися.

Еміль був із тих, хто ніколи не здається. Хоч би як було темно чи страшно, важко чи навіть неможливо вибратися, спроб вилізти зі снігового замету він не припиняв. Хоча він так глибоко провалився в сніг, що самому йому було точно не впоратися.

Через деякий час Еміль відчув, що хтось смикає його за калошу. "Знайшли мене свої" - подумав він, зрадівши. Але через кілька хвилин розкопок себе зі снігу почув писклявий вигук:

- Боб він ворухитися. Що з цим кучугуром, Бобе?!

У відповідь мовчали, хоча Еміль уже зрозумів, що на нього чекає зустріч із незнайомцями. Посунувшись тулубом, допомагаючи широкими руками в рукавичках, Емілю вдалося стати на ноги, от тільки він не міг розігнутися, надто багато снігу на верхню кулю прилипло.

- Це сніговик, Боб!

- Я бачу, дурний, - відповів другий голос ще більш писклявий, ніж перший.

Коли Еміль побачив, хто перед ним, одразу ж сів або, точніше, звалився назад у замет, з якого щойно виліз. Адже побачив двох хлопчаків, одягнених для сноубордингу, доволі незвична картинка для того, хто раніше бачив лише тварин, птахів чи чарівних істот різного ґатунку.

- Ха-ха! Розповім удома, не повірять! Хто його зліпив тут? Це місце не для прогулянок, Боб. Невже компанія поверталася після карнавальної вечірки?! У гарному настрої або просто занадто активні...

- Мук, ти про що?!

- А що?!

- До Нового року майже два тижні, не знаєш коли вони цей карнавал влаштовують?

На це Мук нічого не відповів, тільки струснув свою дошку, щоб позбутися прилиплого снігу. Потім поспішно стягнув з голови на очі гірськолижні окуляри, з незвичайним синім сяйвом, зробив кілька кроків у бік підйому.

Боб, який залишився, за ним слідом іти не квапився, він усе ще дивився на сніговий кругляк, і навіть зробив крок ближче до нього, щоб краще роздивитися.

-Боб, ти чого?! - запитав його товариш по спуску.

- Не знаю, шкода залишати його тут. Такий милий, але зовсім самотній, - пояснив той простодушно.

Але все ж таки теж надів окуляри, у нього вони були з червоним сяйвом, через що на відрі Еміля промайнув яскравий вогонь у відображенні, і нарешті відійшов від сніговика слідом за Муком.

- Ходімо Боб! Нам час повертатися. Не хочу, щоб тато мене лісом шукав, а мама плакала. Як того разу, коли ми з того боку ялиника загубилися.

На це Мук із ним погодився, але, зробивши кілька кроків, усе ж обернувся і сказав, звертаючись до Еміля, який завмер без руху:

- Попрошу брата й тата допомогти. Витягнемо тебе звідси. Такий гарненький сніговик не повинен залишатися один.

- Ходімо, Мук. До весни ще довго, гадаю, він нас дочекається і не розтане, - Боб ставав трохи нетерплячим.

Хлопчики стали швидко віддалятися, вони поспішали, ось і не бачили ворущінь Еміля, і не чули, як він голосно зітхає. Бідоласі було про що подумати, він багато чого почув. Посилилася цікавість від того, що це невідоме, стиснув жаль, що він не заговорив із ними. А ще Емілю стало боляче від того, що ніхто не стане його шукати, і плакати за ним точно буде нікому.

На голову Еміля впала купа снігу, від чого він прийшов до тями, підвівся на ноги і поспішив далі, але все ж затримався з думкою запам'ятати це місце.

"Якщо вони мене заберуть, я ж буду щасливішим. Зможу говорити з ними і гуляти" - розмірковував Еміль, але продовжити шлях далі довелося, він не може повернутися ні з чим.

Місце було віддалене, але тішило, що сніг падати перестав, така невелика перешкода теж відчутна. Еміль зміг навіть прискоритися трохи. Те, що ще не остаточно стемніло, допомогло йому помітити щось дивне у високій купі снігу неподалік. Будучи досить цікавим і неспокійним, він вирішив наблизитися і розглянути, що ж там таке.

Велика гора снігу перекривала прохід між кількома молодими деревцями і великим кущем глоду, схоже вона утворилася не сьогодні, а ще раніше.

- Допоможіть... - почув слабкий голосок Еміль.

Від цього його навіть на деякий час охопив страх. Але ненадовго, адже хтось просив про допомогу, Еміль не міг не відреагувати, такий уже він був уважний.

У купі снігу було видно невеликий рух, саме це й звернуло на себе увагу Еміля, все завдяки особливому зору сніговиків. У тому місці ворущіння Еміль і почав відкидати сніг. Невдовзі з'явилося щось помаранчеве, і дуже знайоме, наче ніс із морквини.

- Ти... загублений Тобі? - здогадався Еміль вголос, на що отримав ледве чутну згоду.

Після цього рухи рятівника прискорилися, він відкидав сніг дуже швидко, і незабаром голова Тобі була повністю очищена. Відкопаний виявився тришаровим, тож роботи було ще багато. Але основна проблема порятунку була не в цьому. У загубленого сніговика були довгі руки, гілки, намагаючись відштовхнути перешкоди, вони заплуталися в гілках дерев і кущів, через що Тобі там досить надійно застряг.

- Ах! Спробуй ще трохи повернути свою руку! - просив Тобі Еміль. Але той тільки крестав, це було складно, відгалуження рук надійно застрягли в таких самих гілкових капканах.

Тоді Емілю спала на думку ідея повернутися по допомогу, вп'ятох вони точно зможуть витягнути застряглого. Кинувшись назад до будиночка, Еміль біг, не розбираючи дороги. У нього були надто короткі ноги, тому як би він не поспішав, це все одно тривало довго.

Коли втомлений Еміль майже заповз у свій будиночок, інші його мешканці лежали на ліжечках, хоча ніч іще не настала, тільки на вулиці трохи потемніло. Він радісно вигукнув про те, кого знайшов у лісі, очікуючи бурхливої реакції інших, але вони підозріло довго мовчали.

Тоді Еміль став їм розповідати, що потрібно зробити для порятунку їхнього брата, а пізніше став умовляти, і навіть просити довелося, коли він зрозумів, що інше не працює.

- Тобі не здалося, дурний?! - грубо буркнув Соль, і так кілька разів про одне й те саме, але різними словами.

- Завтра, все завтра, темніє! - після деякого мовчання вигукнув Вів'єн.

- Може, це й не Тобі, ти ж його ніколи не бачив, він до твоєї появи зник, - розмірковував Топі.

- Занадто пізно, - відгукнувся Дені, коли всі вже висловилися, а Еміль усе ніяк не замовкав.

Але як? Еміль не міг зрозуміти, як можна залишити нещасного брата ще на одну ніч наодинці, коли ось щойно він отримав надію на порятунок? Йому довелося повертатися до Тобі наодинці, вирішив, що якщо й не витягне, то побуде з ним цю останню ніч самотності.

Зробити це було не просто, коли Еміль вийшов на вулицю, виявив що навколо темно, навіть найближчих дерев зовсім не видно. Але вихід був, тільки й слід було прихопити з собою великий ліхтар, за вагою важкий, але зате світить яскравим білим сяйвом.

Шлях назад, до місця, де перебував Тобі, виявився вдвічі довшим. Еміль примудрився звернути між маленькими ялинками, а слід було трохи далі це зробити, між двома великими. Тому Тобі дуже зрадів появі Еміля, він уже й не чекав на нього.

Тепер їм двом належало розплутати складні сплетіння гілок. За допомогою ліхтаря, Емілю було добре видно, що і куди тягнути, а також де і що заважає руці просуватися. Оскільки кулі Тобі були маленькі, а нижня все ще була під снігом, Еміль зміг підібратися до проблеми ближче.

Зосередившись на правій руці-розчепірі, Еміль доволі швидко зміг знайти перешкоди і звільнити її. Другу руку витягнув Тобі, але при цьому знову мало не заплутався, хоч і ненадовго.

Тобі переміг, тепер він повністю звільнився від гілок, і злегка погойдуючись ходив на віддалі від злощасного замету, примовляючи: "Більше ніколи, невисокі дерева і кущі обходжу стороною. Вирішено!"

А Еміль тим часом вирішив рухатися далі. До Крижаної гори від місця, де вони були, йти потрібно було зовсім не довго. До того ж невідомо як інші відреагують, якщо він повернеться, не виконавши завдання.

- Мені потрібно відпочити! Відведи мене додому, потім повернешся до гори, - зажадав Тобі, не зрадивши запропонованому плану від Еміля.

Він справді втомився, ноги насилу пересувалися, до того ж його зліпили з калошами, що стирчать із нижньої снігової кулі тільки на половину, це не зручно.

- Зробимо так! Почекай мене тут! Я пройду до гори, підніму дерево і повернуся за тобою. Тут зовсім поруч, тільки п'ять дерев обійти.

На цю пропозицію Тобі обурився трохи менше і до того ж мовчки. Про себе він вирішив, що потерпить, до того багато днів сидів тут між гілок. До того ж краще сидіти на пагорбі під деревом, ніж йти до тієї небезпечної ущелини біля дороги.

Ось тільки коли Еміль забрав із собою ліхтар, і навколо Тобі утворилася непроглядна темрява, він несподівано передумав. Йому не хотілося позбавлятися можливості бачити, якої у нього до цього, повністю засипаного, не було тривалий час.

Вони йшли дуже повільно, але все ж швидко опинилися біля Крижаної гори. А все тому, що це справді було поруч, усього то тридцять кроків дорослої людини або сто один крок дитини. Сніговики зробили чотириста одинадцять, але це від того, що в них ноги були занадто короткими.

Біля схилу, який називали горою, протікало джерело, взимку воно було оточене крижинами різноманітних форм і розмірів. Від того що там борсалися тварини або набирали воду люди, схил і сам був вкритий льодом. І навіть присипаний снігом він не був захищений від небезпеки для будь-кого зісковзнути і скотитися в темне незвідане місце нижче.

Еміль зупинився, поглядаючи з побоюванням на підйом, він не міг би наважитися ступити на нього, добре, що йому йти туди було не потрібно. Дерево, яке впало, знаходилося нижче біля підніжжя. Саме туди й поспішив Еміль, він бачив щось темне й велике на вузькій дорозі. Освітливши ліхтарем місце події, йому довелося побачити щось більше, ніж просто дерево, що впало, яке там теж безсумнівно було.

Біля того дерева Еміль побачив квадратний будиночок із вікнами, не повністю засипаний, але значно вкритий снігом. Він був зелений, і дуже маленький, там могли б мешкати лише білки або інші маленькі звірятка.

Саме так припустив Еміль, заглядаючи у вікна таємничого будиночка, але зі здивуванням побачив там дві великі постаті, що скрутилися на сидіннях. Це точно були люди, Еміль уже знав, як вони виглядають, тому хоч і не без страху наблизився до вікна ще ближче.

Те, що не зрозумів Еміль, було будиночком, але для тимчасового пересування на колесах. Великий автомобіль для поїздок у складних умовах зими, судячи з усього, заглох, чекаючи на допомогу.

Через вікно Еміль побачив жінку в білій спортивній шапці і такій самій білій і пухнастій шубці, яку обіймав чоловік у всьому чорному, намагаючись зігріти. Вони лежали без руху, від чого здавалося, що вони сплять. Це дійсно було так, але сон цих двох був неспокійним, вони замерзали.

- Що це?! Чудовиська!!! - закричав Тобі зовсім поруч з Емілем, від чого той навіть занадто високо підстрибнув від несподіванки.

- Це люди. Я бачив двох раніше, вони добрі... - пояснювати Емілю стало нікому. Тобі втік набагато швидше, ніж до цього міг іти, з криками "Допоможіть! Врятуйте!" і "Лісові чудовиська!".

Залишившись сам, Еміль розгубився, він не знав, чи можна дивитися на тих двох, коли вони так міцно сплять, та все ж продовжив стояти, це було надто незвично й хвилююче.

Через деякий час голова чоловіка заворушилася, він розплющив очі, і обійнявши жінку ще міцніше, почав голосно кашляти. За хвилину Еміль побачив, як чоловік доторкнувся пальцями до своїх очей і промовив щось, що саме сніговик не зміг почути через товсте скло.

У той момент голова чоловіка була повернута до Еміля, тому помітивши світло, він подивився в той бік з надією. Побачивши сніговика, він не став лякатися або дивуватися, але хоч і подумав, що йому це тільки здається, промовив беззвучно лише губами - "допоможіть".

Еміль почав розуміти, що відбувається, було помітно як ці люди тремтіли замерзаючи, але що робити не знав, адже сам і був джерелом холоду. Бігти по допомогу до сніговиків не мало сенсу, вони в кращому разі відмовляться до цих двох іти, а в гіршому - вважатимуть за краще їх ще більше заморозити.

Сніговик вирішив діяти по-іншому, в надії, що йому вдасться знайти таких самих людей, як ті двоє, він кинувся бігти дорогою, на якій стояв засніжений автомобіль. Через те, що рухався повільно, став голосно кричати, сподіваючись, що його почують ті, хто, можливо, є ще далі:

- Допоможіть! Будь ласка, допоможіть! Хто-небудь! Тут гинуть!

Так він і біг, розмахуючи ліхтарем, в надії що його помітять або почують. Але йому на шляху ніхто не траплявся, не те, щоб людина, навіть зайці, з якими він спілкувався раніше, поховалися. Це й зрозуміло, стояла холодна зимова ніч, ні на що було сподіватися.

Але несподівано все змінилося, дорога, якою він ішов, змінилася. Тепер вона була вся на ліхтариками, які світилися різнокольоровими вогнями, як різдвяна ялинка. І на зустріч йому їхали великі білі сани, вкриті чимось таким самим білим і до того ж пухнастим, через що їх міг би помітити тільки Еміль, звичайному зору це було не під силу.

Заправляв санями високий літній чоловік із бородою, його яскрава різнокольорова шуба помітно виділялася на загальному тлі й відповідала атмосфері освітлення. Зупинивши рух, чоловік гучно звернувся до Еміля:

- Так це ти кликав на допомогу, малюк?!!!

Еміль дуже злякався, він вирішив завмерти без руху, можливо так безпечніше. На це дідусь засміявся, і повторив своє запитання більш тихим голосом, завершуючи його добродушною посмішкою.

- Д-так... - тільки й сказав Еміль. Він був надто схвилюваний, до того ж не знав, чи зможуть його почути.

- Не варто боятися. Я дітей не ображаю. Особливо добрих і самовідданих. Підійди до мене, малюк!

Еміль не поспішав, але все ж відчув себе впевненіше. Той дідусь був зовсім не страшний, і говорив із ним як із такою самою людиною як сам. Можливо, не бачить, що він сніговик?

- Ха-ха! То ти не знаєш, що ти малюк? Ну добре... Давай поспішимо, ти просив допомоги, адже так? Там хтось гине? Їх слід врятувати, якщо ще не надто пізно. Треба поквартитися!

На цих словах Еміль схаменувся, він наважився підійти ближче і, вказуючи на дорогу, спробував пояснити, що побачив до цього. Стримуючи свій страх, дуже докладно розповів дідусеві про замерзаючих людей біля Крижаної гори.

- Не бійся, хоробрий сніговик. Іди сюди, я допоможу тобі піднятися в сани, - сказав дідусь, простягаючи Емілю свою руку.

Але коли зрозумів, що Еміль не дуже поспішає, додав:

- Ті двоє замерзнуть, якщо ти будеш довго роздумувати. Бігом!

Хоч би як Еміль боявся, потрібно було прискорюватися. Він і сам не зрозумів, як опинився в санях, та й як доїхали не встиг помітити. Тільки різко схаменувся, коли відчув, як його відро трохи сповзає з голови, від швидкості чи різких рухів.

Будиночок, у якому залишалися люди, що замерзли, надто голосно гудів, Еміль такі звуки чув уперше. Йому не доводилося раніше бачити автомобілі, навіть такі, що пристосовані для пересування снігом, тому він дуже захвилювався. Треба було рятуватися, як би складно спускатися не було, спробувавши, Еміль зрозумів, що це взагалі неможливо, тільки зістрибувати, але це рівноцінно розвалитися.

Довелося чекати того дідуса, але що довше це тривало, то страшніше йому ставало. В Еміля навіть тулуб підтанув від хвилювання, чи йому це просто здалося.

- Спускайся, малюк! Давай я тобі допоможу!

Це був голос добродушного дідуса, який керував санями. Зараз саме він простягнув обидві свої руки до Еміля, пропонуючи допомогу. Той і схаменутися не встиг, як відчув на собі дві потужні руки, які його підхопили. Усе закрутилося, і ось він уже стоїть на землі.

Але щось було не так, Еміль почувався зовсім по-іншому, наче вже розтанув або з ним сталося ще щось подібне.

Дідусь стояв поруч і погладжував свою сиву бороду. Він дивився на Еміля, примруживши одне око, але водночас не припиняючи щасливо посміхатися, наче сталося щось дуже гарне.

- Ну як, подобається? - запитав дідусь в Еміля, перед тим як поплескати його по плечу, злегка потискаючи.

Еміль не зрозумів, але ось він уже починає розуміти, подивився на ноги й руки витягнув перед собою.

- Я... хлопчик?

Поки Еміль говорив це, його голос не тремтів, але далі в нього нічого сказати не виходило. Хоча й шепіт був почутий сивочолим дідусем.

- Чому? - перепитав той дуже тихо, і додав дуже голосно, - з таким гарячим серцем ти ніяк не міг залишатися колишнім холодним сніговиком! Не бійся, малюк, тепер тобі ніколи не буде самотньо.

- О! Що там?! - почувся в Еміля за спиною.

Він обернувся, і побачив жінку в короткій шубці. Схоже, вона почувалася набагато краще, ніж до цього. Навіть усміхалася, поки не зрозуміла, що перед нею маленький хлопчик.

- Що ти тут робиш один?!

Вона запитала, Еміль тут же все це перевірів. Дідуся справді більше не було, як і його саней. Тепер він і справді залишився один, але виглядав дивно. Оскільки все ще звикав до нової реальності, очі Еміля то округлялися, то звужувалися, він сильно хмурився, при цьому зовсім не був злий.

- Де твоя мама? - продовжила допит жінка, намагаючись говорити якомога лагідніше. Їй не хотілося злякати цю чудову дитину. У товстому білому комбінезоні з капюшоном він здався їй схожим на сніговика.

- Петре, іди сюди. У нас тут гість. Прошу поквася, - жінка звернулася до свого чоловіка, але він і сам з'явився звідкись, голосно позіхаючи.

Усі троє дивилися одне на одного з великим подивом і страхом. Емілю складно було зрозуміти, чому вони так турбуються і бояться, він же такий маленький, а вони великі.

- Ти хто, хлопчисько?! Як тебе звати? - звернувся до нього Петро, трясучись головою, щоб остаточно прокинутися.

Але йому ніхто не відповів, Еміль занадто хвилювався, але й тікати не хотілося.

- Давай відвеземо хлопчиська в місто, а там визначимося, куди його відправити, - сказала майже пошепки жінка. Але її тихий голосок хлопчисько все одно почув.

- Еміль. Моє ім'я Еміль! Не потрібно мене відправляти. Просто візьміть мене до себе жити, тут надто холодно.

Ті двоє тільки переглянулися. Дітей у них не було, а вони так про це мріяли. Можливо, Господь Бог нарешті почув їхні гарячі молитви.

- Поглянь Ліна. У нього мої очі, а посмішка твоя. Може він справді... наш?

Жінка заплакала, але поки що це була безнадійна і дурна надія. Хлопчика слід було відвезти у відділення поліції, щоб знайти його справжніх батьків, якщо вони є.

У це складно повірити, але тієї ж зими, до того ж навіть того ж місяця Еміль зі своїми новими друзями Бобом і Муком спускалися із засніжених схилів на лижах. Тепер у Еміля

була справжня сім'я, і він набагато більше за своїх друзів хвилювався, щоб вони повернулися вчасно. Мама Ліна не плакала, а батько Петро не ходив його шукати. Дива трапляються.